

MELISSA PIMENTELOVÁ

AKO (NE)ULOVÍŤ MUŽA

**AKO
(NE)ULOVIŤ
MUŽA**

MELISSA PIMENTELOVÁ

**AKO
(NE)ULOVIŤ
MUŽA**

Original title: Melissa Pimentel: AGE, SEX, LOCATION
Text copyright © Melissa Pimentel, 2015
Original English language edition first published by Penguin Books Ltd, London
All rights reserved
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015
Cover pictures © zackblanton

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Barbora Roháčová, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Dušan Starek
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať,
ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-405-2

*Venujem svojim lepším polovičkám
Katie a Simonovi.*

Marec

Tento projekt sa, tak ako mnoho iných vecí, zrodil z vajca. Aby som bola presná, z dvoch vajec.

Adrian prišiel akurát vo chvíli, keď som o okraj panvice rozbíjala dve vajcia a vylievala ich do prskajúceho masla. Prítúlila som sa k nemu, keď okolo mňa ovinul ruky a hľadel mi ponad plece na sporák.

„Robíš vajíčka?“ spýtal sa a hlas mal ešte chrapľavý, ako to býva krátko po prebudení.

„Ako to vieš?“ otočila som sa k nemu, aby som mu dala rýchlu pusku na líce. „Hovoril si, že ich máš rád, tak som si povedala, že ti ich pripravím.“ Vajíčka na panvici som ešte potriasla a potom som ich vysypala rovno na pripravenú maslovú hrianku.

„Spravila si ich pre mňa?“ vyvalil na mňa oči.

„Hej,“ odpovedala som, tanier som položila na stôl a vzala som si z pultu svoju misku müsli s jogurtom. Rýchlo som na seba hodila frotírový župan a pozrela som sa naňho.

„Ty si nedáš?“ spýtal sa a ešte podozrievavejšie zízal na svoj tanier.

„Nie. Nie som práve fanúšička vajec.“

„To vidím. Takže tie vajcia si robila len pre mňa.“ Sledovala som, ako sa mu strachom rozširujú zreničky. „Aha.“

„Ježiši, veď sú to len vajcia! Upokoj sa. Chceš aj korenie?“

Zdalo sa mi, že vidím, ako sa mu v hlave rozkrútili všetky kolieska. Vajcia totiž vedú k nedeľným popoludniam v obcho-

de so starožitnosťami, spoločným večerom s inými párikmi, stretnutiam s rodičmi a k žiadostiam o ruku, ku grandióznym svadbám, k trom vrieskajúcim deťom, k manželke s tučnými členkami a nakoniec k sladkému vyslobodeniu smrťou. V jeho hlave znamenajú vajcia isté veci. Desivé veci.

Tanier vyprázdnil v priebehu niekoľkých minút. Vystrelil od stola ako guľka zo zbrane, a keď si náhlivo obúval topánky, mrmlal čosi také, že sa musí rýchlo vrátiť domov, aby so spolubývajúcim stihli zostrihy Ligy majstrov.

Tak sa mi podarilo vydesiť chlapa vajičkami. Vystrašila som ho tak veľmi, že pred sexom so mnou uprednostnil Ligu majstrov. Nevyzeralo to dobre ani pre mňa, ani pre moju vagínu.

Všetko sa to začalo veľmi sľubne. Minulé leto som sa presťahovala do novej izby na Old Street a bola som plná nádeje, že keď z Portlandu odídem do Londýna, zbavím sa všetkých pozostatkov onoho vzťahu s mužom so širokou sánkou a s dobráckymi očami, ktorého som opustila, a že ten nový džob koordinátorky podujatí, ktorý som získala vo Vedec-kom múzeu, ma privedie k väčším a lepším možnostiam. A čo bolo asi najdôležitejšie, že budem mať nekonečne veľa úžasného sexu s atraktívnymi Angličanmi, ktorým rovnako ako mne nebude záležať na záväzkoch.

Tento byt som našla na internete tesne predtým, ako som odišla z Maine, a hneď som tam napísala. Na obrázkoch vyzeral úžasne – spálňa vymaľovaná na svetložlto, nábytok z bieleho dreva, so starodávnym nádychom – a navyše sa podľa google maps nachádzal na perfektnom mieste. Lucy, žena, ktorá izbu prenajímala, súhlasila, že mi ju podrží do budúceho týždňa, kým prídem do Londýna, až po tom, čo som jej poslala niekoľko prosebných e-mailov a sľúbila priniest pohár krému z *marshmallow*.

Keď som sa dostavila na danú adresu, trochu ma prekvapilo, že namiesto viktoriánskeho domčeka, ktorý som očakávala, som sa ocitla pred vysokánskym panelákom. Zhlboka som sa nadýchla, stlačila som zvonček a sústredila som sa na obrazy spálne, ktoré sa mi premietali v hlave. V ústach som mala sucho ako na púšti, doliehal na mňa časový posun a v podstate som bola bezdomovec. Nemohla som si dovoliť odpísať ten byt ešte skôr, ako ho uvidím.

Lucy mi prišla otvoriť. „Ahoj! Ty musíš byť Lauren. Tak poď, zlatko.“ Dostala ma svojím širokým úsmevom, neuveriteľne modrými očami a šialene blond kučerami na hlave. Hneď sa mi celá tá situácia začala väčšmi pozdávať. Dovedla ma do tesnej kuchyne a postavila na kávu.

Pustila som sa do skúmania svojho okolia. Kuchyňa sa dosť líšila od toho, čo som videla na fotkách. Lucy sa oči vidne snažila vydolovať z nej maximum. Na linku postavila kvetináče s bylinkami aj krikľavoružovú retrováhu. Lenže dvierka na rúre už viseli pod veľmi neistým uhlom a v linoleu na zemi bola veľká diera. Nevyzeralo to ako z časopisu Marthy Stewartovej.

Lucy vypla kanvicu. „Kávu?“

Prikývla som.

„Akú máš rada?“

„Obyčajná čierna bude super, vďaka.“

„Nechápem, ako to tak môžeš vypiť. Ja si musím dať aspoň osem cukrov a liter mlieka. A najmä dnes. Mám strašnú opicu. Tak či tak sa teším, že si tu a že vyzeráš normálne. Naposledy tu bývala baba, ktorá bola bigotná kresťanka a vôbec nepila. Vieš si to predstaviť? Po tom, čo mi tretí raz vyliala do výlevky celú fľašu rumu, povedala som jej: ‚Veľa šťastia, drahá. Ty tu veru ostať nemôžeš.‘“

Podala mi hrnček a ja som si odpila.

„Poď, ukážem ti zvyšok bytu.“ Vzala ma na krátku, ale podrobnú obhliadku. „Toto je obývačka,“ ukázala na obrovskú hnedú pohovku z napodobneniny kože, tróniacu uprostred miestnosti so štyrmi krvavočervenými stenami. „A je tu aj balkón,“ pokračovala pri betónovej platni, len tak prilepenej na stenu paneláka, s ostnatým drôtom namiesto zábradlia. „Tu je kúpeľňa,“ otvorila dvere do raja mikróbov s jednou z tých spích s prietokovým ohrievačom, z ktorých máme všetci v Amerike nočné mory. „A toto bude tvoja izba,“ uzavrela svoj monológ. Hľadela som na holý matrac pohodený na železnom ráme a rozpadajúcu sa skriňu z Ikey. Jediným svetlým bodom bolo maličké okienko, cez ktoré sa ponúkal úžasný výhľad na celý Londýn.

„Môžeš mi ukázať aj svoju izbu?“ spýtala som sa. „Len aby som mala predstavu, aké veľké sú tu miestnosti.“

„Jasně! Prepáč, mám tam teraz trochu bordel.“ Lucy otvorila jedny dvere a – čo to nevidím! – predou mnou bola legendárna žltá izba. Vyzeralo to tam ako v domčeku pre bábiky – všetko bolo pastelové a kvietkované a veľmi, veľmi pekné a usporiadané.

„Máš to tu krásne,“ povedala som. „Dáva mi to nádej, že sa mi podarí vymyslieť niečo aj u mňa.“ Náhle ma prepadla predstava šik interiérov v zanedbanom industriálnom štýle a doma vyrobených knižníc zo starých debničiek na francúzske víno. Zároveň som si v hlave poznačila pripomienku, aby som sa prihlásila na Pinterest.

Lucy vyrovnala imaginárny záhyb na svetloružovej peřine. „Ďakujem, drahá. Chce to len štipku farby a trochu potu,“ konštatovala. „Poď, sadnime si do obývačky a porozprávajme sa.“

Usadila som sa na obrovskú pohovku a Lucy si postavila stoličku oproti.

„Takže, Lo,“ začala a odpila si z hrnčeka, „prezraď mi, ako si sa dostala do Londýna.“

„Vždy som tu chcela žiť,“ odvetila som a pokrčila som plecami. Veľmi som to zostručnila. Už od malička som totiž snívala o živote v Londýne. Detskú izbu, v ktorej som bývala so sestrou, som mala oblepenú obrázkami londýnskych panorám a od veľmi skorého veku som sa krmila Beatles a britskými sitkomami. Londýn bol mojou vysnívanou krajinou a konečne sa mi podarilo pristáť pri jeho brehoch ako stroskotancovi.

Bolo mi, samozrejme, jasné, že pri kormidle tej nešťastnej stroskotanej lode som stála ja sama a niekoľko posledných mesiacov som strávila tým, že som ňou neprestajne narážala do skál. Spomenula som si na výraz na Dylanovej tvári, keď som si pobalila veci, a takisto na otcovu tvár, keď ma šiel odviezť na letisko. Obidve tieto spomienky som zasunula hlboko do temných hlbín hlavy, kde som ich už nikdy nechcela nájsť. Nebola som pripravená priznať si sama pred sebou, čo som to vlastne urobila, a už vôbec nie pred niekým cudzím.

So širokým úsmevom som sa pozrela na Lucy. „Už si niekedy bola v Štátoch?“

Oči sa jej trochu zahmlili. „Nie, nikdy, ale vždy som tam veľmi chcela ísť. Raz určite!“

„Nuž, rada ti dám nejaké tipy, keď ten čas príde.“

„Vďaka, zlatko. A ešte mi povedz, čo ty a chlapi. Máš nejakého frajera, a ak hej, bude sem chodiť často? Je veľmi hlučný a neporiadny?“

Zasmiala som sa. „Nie, nijaký frajer a ani nijaké plány nejakého si v dohľadnom čase zohnať. Chcem si chvíľu užívať, že som single.“

„Vďakabohu! Práve som sa s niekým rozišla a zúfalo potrebujem ísť von trochu sa uvoľniť.“

Znova som sa na ňu usmiala. „Som na tom úplne rovnako. Ako to zatiaľ vyzerá?“ spýtala som sa. „Nejaké zaujímavé vyhlíadky?“

Lucy smutne pokrútila hlavou. „Zlatko, dosiaľ to bolo hrozné. Už som dokonca začala skúmať na facebooku, či niektorý z mojich bývalých spolužiakov nie je teraz náhodou atraktívny nezadaný muž, aby som si s ním mohla začať.“

„To nie je dobré znamenie.“

Lucy vážne pokrútila hlavou. „To teda nie je. Aké je to v Amerike? Predstavujem si húfy sexi chlapov s menami ako Brad, Tyson alebo niečo podobné, čo sa len tak flákajú, sú svalnatí a rozkošní... Stavím sa, že si mala množstvo úžasných vyšportovaných frajerov.“

Posledná vec, do ktorej som sa chcela pustiť, bolo vráť sa vo svojej americkej lúboštnej minulosti. „Nie celkom,“ povedala som a pokrčila som plecami. „Celé randenie je tam príšerne nalinajkované. Všetko je to len o tom, čo najviac si najprv užívať, ale zároveň nikomu nedať pred tretím rande, a stále si len plánovať svoj život. Ak nenosiš na prste diamant veľký ako grapefruit ešte skôr, ako dosiahneš vek dvadsaťdeväť rokov, všetci sa na teba dívajú ako na malomocnú.“

„To je príšerné!“

Prikývla som. „Je to aj dosť únavné.“

„Teraz si však tu. Som si istá, že spolu niečo spáchame. Dve single baby v londýnskej hmle.“ Preskenovala moje masťné ryšavé vlasy, nadrozmerné vojenské sako, roztrhané úzke džínsy a zničené conversky. „Najprv ťa asi budem musieť zobrať do Westfieldu na nákupy...“

A tak sa to začalo. Niekoľko vyfajčených cigariet na balkóne nás stmelilo ako zločineckých komplicov a na druhý deň som sa nasťahovala. Potom nasledovali nespočetné noci plné požičiavania si topánok, drinkov Jack Daniel's a koly

(pre mňa), Bacardi a koly bez cukru (pre ňu), tancovania v kluboch páchnucich sladkastým, zatuchnutým cigareto-vým dymom, tárania do tretej ráno a následkov toho všetkého po krátkom spánku. Bola to neuveriteľná zábava, presne taká, akú som od Londýna očakávala.

Inak však mala Lucy úplnú pravdu: situácia s chlapmi vôbec nebola taká ružová, ako som dúfala. Nejde o to, že by to boli prasatá alebo čosi také. V konečnom dôsledku boli veľmi očarujúci a z môjho pohľadu, ako relatívne novej v tejto krajine, kvocient atraktivity tunajších mužov výrazne zvyšoval ich prízvuk. V susednej štvrti Hackney sa motalo plno trochu prapodivne vyzerajúcich chlapov vo flanelových košeliach, ktorí fajčili šúľané cigarety a každý z nich by teoreticky stál za hriech.

Lenže práve v tom bol ten problém. Tak úprimne som sa snažila presvedčiť ich, že nemám záujem o vážny vzťah, až mi odmietali uveriť. Mysleli si, že z mojej strany je to dôkladne premyslený plán, ako ich chytiť do pasce predmestskej manželskej vernosti. Jeden za druhým po niekoľkých týždňoch zmizli uprostred noci a už som ich nikdy nevidela.

Začala som si myslieť, že na to idem z gruntu nesprávne: vyzeralo to tak, že ak úprimne rozprávam o tom, čo chcem (alebo skôr o tom, čo nechcem), akoby som tým stláčala vypínač paniky všetkých mužov v Londýne. Bola som z toho priam zúrivá, navyše to bolo celkom zbytočné plytvanie sexuálnou energiou.

A potom som stretla Adriana.

Stalo sa to na vianočnom večierku plnom ľudí, ktorých som nepoznala. Britská tradícia vianočných večierkov, kde sa treba opiť do nemoty, všetkým ukazovať bielizeň a potom sa vyspať s niekým úplne nevhodným, bola pre mňa celkom nová, ale skočila som do toho ako ryba do vody a vytýčila

som si cieľ zúčastniť sa na toľkých akciách tohto druhu, na koľkých som len bola schopná. A tak som skončila kdesi uprostred štvrte Kensal Rise so skupinou bývalých spolužiakov mojej kolegyne Cathryn, ktorí sa zišli na svojej každoročnej vianočnej stretávke. Prišla som vyzbrojená škatuľkou ľahkých marlboriek a topom, ktorý sa tváril, že sú to šaty.

Napriek tomu, že stál na druhom konci miestnosti, všimla som si jeho úžasný účes a šťuchla som do Cathryn.

„Kto je to?“ spýtala som sa, keď som jej dolievala drink.

„Kto, tamten?“ povedala, jednou rukou si zakryla pohár a druhou neveriacky ukázala na okuliarnatý objekt mojej pozornosti.

„Hej, ten, čo vyzerá ako Buddy Holly. Kto je to?“

„Ten s okuliarmi? To je Adrian.“

„Takže Adrian, hej? Čo je zač?“

„Áááá. V škole som ho nemohla vystáť. Jediný, o koho sa zaujímal, bol on sám. Tuším chcel byť novinárom. Naposledy som o ňom počula, že robil zástupcu šéfredaktora v *Sunderlande*. Ha.“

„Teraz je však tu a páčia sa mi tie jeho okuliare. Idem po ňom trochu hodiť očkom.“

„To vážne? Po Adrianovi Deanovi?“

„Ježiši! Hej, po Adrianovi Deanovi! Nevrávim, že máš po ňom hodiť očkom ty!“

Očko zabralo. O chvíľu chcel odo mňa cigaretu a šli sme si zapáliť do parčíka za barom. Para, ktorá nám vychádzala z úst, sa miešala s dymom, keď sme sa na seba pri fajčení uškŕňali. Okolo polnoci ma pobozkal. Okolo druhej ráno sme sedeli v taxíku na ceste ku mne domov.

Boli to tri úžasné mesiace plné sexu na zavolanie s niekým, s kým som nemienila tráviť čas ani predtým, ani potom. Bo-

lo to presne to, čo som potrebovala. A potom prišlo to hlúpe ráno, keď som v návale postkoitálnej dobrosrdečnosti spá-
chala tú osudovú chybu a pripravila som mu vajíčka.

Aj Adrian, o ktorom som si myslela, že mi rozumie, pre-
padol presvedčeniu, že sa usilujem pripútať si ho.

Myslela som si, že randenie by malo byť jednoduché, do-
konca že by to mala byť zábava. Jasné, nemala som dosť skú-
seností s nastavovaním sietí, ale na strednej mi to šlo celkom
fajn. Moje súčasné metódy zvádzania ma však očividne zrá-
dzali. Potrebovala som akési vedenie.

A vtedy sa zrodil môj plán.

Spomenula som si na všetky tie články typu *Desať spôso-
bov, aby bol váš v Cosmopolitane* a *Teen Vogue*, ktoré som číta-
la, keď som bola tínedžerka. Vždy boli depresívne rovnaké.
Odporúčali vám mať s ním spoločné záujmy („Ak zbožňuje
autá, prečo si neurobiť kurz pre automechaniky?“), flirtovať
ako divá („Pošlite mu na telesnej lístok a spýtajte sa, či má
na sebe slipy, alebo boxerky!“) a vo všeobecnosti kompletne
zmeniť svoju osobnosť aj vzhľad presne podľa toho, čo by asi
od svojej frajerky čakal pätnásťročný chalan. A tip číslo desať
vždy znel: „Zostaň sama sebou!“ Lenže ako sa to dá zvládnuť
popri všetkom tom pohadzovaní vlasmi a predvádzaní sexi
obrátk, na to som nikdy neprišla. Aj tak pätnásťročný chla-
pec fakticky chcel babu s blond vlasmi a veľkými kozami, čo
som ja nikdy nemala ani mať nebudem (vysvetľovať históriu
môjho tínedžerského randenia by trvalo pridlho).

Neboli náhodou všetky tie návody na zbalenie muža, po-
núkané v kníhkupectvách, iba dospeláckou verziou týchto *top
ten* zoznamov z tínedžerských časopisov? Sľubovali, že vďaka
nim získate chlapa za každých okolností, ale je možné, aby ich
rady naozaj fungovali? Alebo by sa to skončilo tak, že by som
vyzerala ako úplný blázon? Najdôležitejšia však bola otázka,

či by mi dodržiavanie týchto pravidiel pomohlo získať pravidelný sex s mužmi, ktorí nie sú všeobecne známi psychopati.

Tá predstava ma začala fascinovať. Mohla by som sa každý mesiac riadiť jednou z tých príručiek a zaznamenávať výsledky do notesa (práve tohto!) pre ďalšie generácie. Bol by to istý druh sociologického experimentu. Páni, veď po niekoľkých mesiacoch vedeckých štúdií by zo mňa prakticky bola odborníčka na rodové záležitosti ako Margaret Meadová! Možno nie tak celkom, ale v každom prípade by to bolo zaujímavé. Omnoho zaujímavejšie ako odstrašovanie chlapov praženicou a riziko, že ma niektorý z nich vymení za sledovanie debilnej Ligy majstrov.

Hneď som napísala Lucy:

Ja: *Čítala si niekedy nejakú príručku o randení?*

Lucy: *Prečo?*

Ja: *Len sa pýtam.*

Lucy: *Prečo sa pýtaš?*

Ja: *Skrátka mi to povedz!*

Lucy: *Možno.*

Ja: *Možno?*

Lucy: *Možno. Hej. Som stratený prípad?*

Ja: *Možno.*

Lucy: *Chod' do riti!*

Ja: *Ktorú?*

Lucy: *Pravidlá. Nekomentuj to! Bolo to v slabej chvíľke.*

Ja: *Nekomentujem. Mám nový životný plán. Poviem Ti o ňom, keď sa vrátim. Xx*

Bežala som do svojho obľúbeného kníhkupectva, do malého pokladu ukrytého za stanicou metra v South Kensingtone. Majiteľ bol láskavý a milučký bielovlasý pán so

škótskym prízvukom, takým tvrdým, že by ste doň mohli zapichnúť vidličku. Stal sa jedným z mojich najobľúbenejších ľudí v Londýne. Vždy mi podstrkoval perfektné knihy a niečo o nich nezrozumiteľne mrmotal. Aj ten obchod bol úžasný – samé ukryté zákutia a maličké podkrovie, ktoré slúžilo ako antikvariát. Väčšinu obedňajších prestávok som strávila skrčená tam hore, hľadajúc skrytý poklad.

Prišla som tam desať minút po skončení otváracích hodín, ale dvere boli stále otvorené. Videla som, ako sa majiteľ vnútri tmolí, pripravuje stolík s knihami Seamusa Heaneyho a pospevuje si s hrajúcim rádiom.

Privítal ma vrelým úsmevom a so zamrmlaním, ktoré, ako som usúdila, znamenalo *Dobrý deň*.

„Čo pre vás môžem urobiť, miláčik?“ spýtal sa. „Vrátili ste sa po ďalšiu Austenovú? Alebo možno niečo od Thackeraya?“ A hneď aj začal pre mňa vyberať knižky z políc na kôpku.

„Nie, ďakujem, Hamish. Dnes vlastne hľadám čosi iné. Máte tu niečo z kategórie *pomôž si sám?*“

„No tak, zlatko, vy nevyzeráte, že by ste potrebovali nejakú pomoc! Načo je dobré celé to *urob si sám?* Mali by ste si na to nájsť poriadneho chlapa, ktorý to za vás urobí!“

„Nie, nejde o to.“ Uf, bolo to trápne. „Ide o... randenie. Potrebujem pomôcť s randením.“

Pomocou paličky sa vystrel a obdaril ma milým úsmevom. „Som si istý, že to nie je pravda. Ste nádherné dievčatko! Stavím sa, že chlapi zakopávajú jeden o druhého, keď sa pokúšajú vytiahnuť vás von!“

„Nie celkom,“ zamrmlala som. „V každom prípade ide o výskum. Vedecký výskum.“ Snažila som sa to povedať istejšie, než som sa v tej chvíli cítila.

„Ááá, to mi mohlo prísť na um. Veď robíte v tom Vedeckom múzeu. Myslím, že mám zopár takých kníh zastrče-

ných niekde na povale. Zakričte, ak by sa vám nepodarilo nájsť ich, prídem ich vypátrať.“

Podakovala som sa a vybehla som po schodoch do podkrovnej miestnosti plnej trámov a nebezpečne vysokých veží starých kníh. Našla som ten správny roh, odfúkla som vrstvy prachu a lúštila som názvy kníh: *Muži sú z Marsu*, *On pre vás nie je ten pravý*, *Prečo muži milujú mrchy...* Drahý starý Hamish mal výborný výber.

Počula som, ako si tam dolu odkašlal a zvolal: „Prepáčte, drahá, ale moja stolička v krčmičke Chandos je už veľmi osamelá...“

„Hneď som tam!“ zakričala som späť.

Našla som to! Vytiahla som knižku z tej kopy a zbehla som dole schodmi, mávajúc ňou a desaťlibrovou bankovkou.

Vrátila som sa do bytu, do rúk som vzala výtlačok *Pravidiel* a rýchlo som Lucy vysvetľovala svoj plán.

Najprv bola chvíľu ticho, evidentne ohúrená mojou vynachádzavou vedeckou myslou.

„Zlatko, šiblo ti?“ ozvala sa napokon. „Chceš svoj lúboštný život zneužiť na experimentovanie?“

„Presne tak!“

„Ale... to je fakt na hlavu! Čo sa stane, ak náhodou budeš chcieť byť s niekým dlhšie než mesiac?“

„Nemyslím si, že by sa niečo také mohlo stať, no ak by sa to aj prihodilo, budem musieť zmeniť taktiku a riadiť sa inou príručkou! Takže moje správanie sa **TOTÁLNE ZMENÍ** a ja zdokumentujem, ako ho tie knihy ovplyvnili.“

„A čo spraviš, ak budeš musieť podľa knihy urobiť niečo fakt čudné? Čo ak ti prikáže, aby si na seba nechala chlapov pri sexe cikať? Alebo aby si robila to japonské spútavanie?“

„Lucy, je to len príručka randenia, nie nejaké drsné porno.“

Chytila ma za plece. „Lo, počula som, že niektoré z tých príručiek ti radia, aby...“ oči sa jej rozšírili, „aby si prestala so sexom.“

Nahodila som čo najnehybnejší zenový výraz. „Budem si musieť vystačiť s vlastnými rezervami vnútornej sily.“

„Hmm.“ Bolo jasné, že o mne pochybuje, no jej oči sa zrazu rozžiarili. „A čo sa stane, ak sa do niektorého z objektov svojho testu zamiluješ? Čo potom?“

Vyvrátila som oči. „Už mám dosť tých táranín o láske, tak ma toho ušetri. Toto, milá priateľka, robím pre duchovný rozvoj nezadaných žien po celom svete.“

„V tom prípade som za!“ vykrikla a pripili sme si na to.

„Na vedu!“